

Quỳnh Dao

Một chút hương tình yêu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Một chút hương tình yêu

Chương 1

Trầm Doanh Doanh đứng trước tấm gương lớn, ngắm nghía mình lần nữa. Chiếc áo dạ hội màu đen bó sát thân hình mảnh khảnh. Sợi dây chuyền và đôi hoa tai lấp lánh sáng. Toàn thân nàng cũng toát ra ánh sáng như hai món đồ trang sức ấy. Từ bé, Doanh đã biết mình đẹp. Cho đến bây giờ, nhờ lớp son phấn son phết, thêm vào đó hai hàng lông mi cong đen, cái mũi dọc dừa và cái miệng nhỏ càng tăng thêm vẻ đẹp và duyên dáng. Nàng hãy còn trẻ lắm và khá mặn mòi. Tuy nhiên, cái đẹp bên ngoài vẫn không đủ sức lấp nổi hố thẳm trống rỗng của linh hồn! Nàng nhíu mày rồi lắc đầu thật mạnh. Tối nay, nàng như kẻ mất hồn, mong hát không sai nhịp như lần trước. Tại sao thế? Chính nàng cũng không hiểu được lý do! Lên tivi và sân khấu là chuyện quá thường tình đã bao nhiêu năm rồi, sao đêm nay như kẻ tập sự tâm hồn rối loạn như vậy. "Tiếng vỗ tay có thể làm cho em mãn nguyện không? Anh sợ rằng một ngày nào đó khi nghe tiếng vỗ tay em chỉ thêm buồn. Em là người đang đuổi bắt mà chẳng biết mình đuổi bắt cái gì!" Người nói câu ấy lâu lắm rồi vẫn nhớ, giờ này chàng ở đâu Âu-Châu, Mỹ-Châu hay Úc-Châu. Dù ở phương

trời nào đi nữa, chàng vẫn vui với "thế giới riêng của chàng". Bao năm rồi, nàng đã cố vớt cái "thế giới riêng mình" để đi tìm tiếng vỗ tay của người khác. giờ này, tiếng vỗ tay lúc nào cũng vang lên bên nàng thì lại muốn trốn chạy, đi tìm lại thế giới riêng tư lòng mình. Nhìn vào gương, nàng noi một mình: - Tôi đã bị thất lạc, đánh mất quá nhiều, ngay cả bản thân tôi! Bên ngoài có tiếng gõ cửa và tiếp theo là tiếng của người phụ trách chương trình:

- Cô Doanh ời, mau chút gần đến lượt cô rồi! Nàng vớt bông phấn xuống, đến cửa:

- Nói với ban nhạc tôi muốn đổi bài hát. Tối nay tôi hát bài Phong-Linh. ông ta than:

- ô, như vậy là khó khăn lắm. Chương trình đã sắp đặt cả rồi, bây giờ dùng một cái đổi bài khác thì ban nhạc đâu có cho họ bây giờ?

- Tôi tin chắc thế nào họ cũng hòa được. Nếu không, chỉ cần đệm sơ thôi ông thông báo cho họ biết đi

Nàng lại cười. Nụ cười quen thuộc ấy khiến người đàn ông đổi điện biết không còn gì để nói. Tính nàng nói như đinh đóng cột, không bao giờ tay đổi. Nếu các minh tinh hay ca sĩ khác thay đổi thành linh như vậy thì có nước về vườn, đừng hòng lên ti vi được nữa. Riêng Doanh lúc nào cũng được mọi sự ưu đãi vì nàng là ngôi sao sáng nhất. Khán giả cần sự hiện diện của nàng. Có

nàng, những tiết mục khác dù đở cũng hóa hay Không nàng, ắt hẳn không ai thèm xem ti vi dù chỉ một phút. Thế nên, ông đành cắn răng chấp nhận. Doanh cầm micro, chậm rãi đến trước ống kính và ngọn đèn mấy chục ngàn watts. Nàng cúi đầu chào và mỉm cười Mỉm cười là điểm quan trọng nàng không bao giờ quên mỗi khi trình diễn. Bởi vậy, một tạp chí đã viết bài về "Nụ cười của Trâm Doanh Doanh". Tạp chí ấy tán tụng nào là: Nhất tiểu khuynh nhân thành, Tái tiểu khuynh nhân quốc! Nhưng đêm nay, thật sự nàng chẳng muốn cười tí nào! Tiếng nhạc đệm bắt đầu nàng như nghe tiếng chuông gió cũng bắt đầu gõ nhịp. Tiếng hát cất lên tựa muôn ngàn ý tưởng cuộn chảy từ lòng nàng: Tôi có một cái phong linh thật đẹp. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Nó đang gọi thời gian trở về hồn, Những tháng ngày ca hát giữa hoàng hôn. Tôi từng lấy mộng lòng xây lâu cao chất ngất. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Tôi có một cái phong linh thật đẹp. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Nó ngân nga tiếng khóc lòng tôi Yêu cho lắm để chất sầu thành khối Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Tôi có một cái phong linh thật đẹp. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Nó đang gõ vào lòng tôi đang chết. Mộng cũ tan rồi như khó bay cao Anh ơi anh, giờ anh ở nơi nào Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Tôi có một cái phong linh thật đẹp. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Nó

giục chiều về ngàn đời sẽ hoang vụn Nghe gì không anh, hồn em
nức nở! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng
keng! Leng keng! Leng keng! Leng keng! Tiếng hát kéo dài theo
thiêng leng keng. Nàng lùi dần ra sau rồi biến mất trên màn ảnh
nhỏ. Trao lại micro cho ca sĩ khác, nàng bắt đầu rom róm nước
mắt và tâm hồn xao động lạ thường. Vừa vào đến phòng hoá
trang, tiếng điện thoại reo to Nàng nhắc ông nghe:

- A lô! - Dạ, nhờ bà mời cô Doanh nghe điện thoại Bên kia đầu
giây là người giữ tổng đài

- Vâng, tôi là Doanh đây

- Có một khán giả mong mỗi được n'oi chuyện với cô

Nàng bực bội:

- Nói với họ tôi không có đây

- ông ta nài nỉ lắm. Mình nhờ vào quần chúng mà nổi danh, đừng
làm rách lòng họ

Suy nghĩ một lát:

- Vâng, thôi cho tôi gặp.

Đường đây được nối:

- A lô!

- A lô, xin lỗi ông là ai

Bên kia đầu dây vẫn im. Nàng hấp tấp:

- A lô! A lô! A lô!

Tiếng thở ra thật dài nghe quen thuộc lắm. Nàng càng nôn nóng

hơn:

- A lô, xin lỗi ai đầu đây

- Cô Phong-Linh đó à? Biết tôi là ai không? Vừa rồi thấy cô trên truyền hình nên gọi điện thoại hỏi thăm lâu nay có được khỏe không đó mà.

Gọi gì mà cô Phong Linh kỳ cục thấy mờ.

- ô, chẳng lẽ ông là...

- Vâng, tôi là Đức Khải

Nàng mừng rỡ:

- Đức Khải Em không ngờ...

Nàng ngừng giây lát rồi tiếp:

- Thật anh đó hả?

- Chứ sao không thật! Chúng mình gặp nhau được không?

- Bao giờ?

- Ngay bây giờ.

- Anh lúc nào cũng vội vàng hết!

- Được không?

Nàng nhìn vào gương cười tươi:

- Sao không! Anh đến đón em nghe

- Mười phút nữa anh đến. Thôi nhé.

- Dạ!

Điện thoại cúp. Nàng đứng sững sờ nhìn mình trong gương. Như vậy không lạ lắm sao, tình cờ mà gặp được Khải nhờ bài hát khi

này. Có lẽ do linh tính báo trước nên nàng đã chọn bài Phong
Linh đêm nay. Nàng ngồi xuống ghế, tiếng leng keng của phong
linh bắt đầu vang vọng trong lòng.

QUỲNH DAO

Một chút hương tình yêu

Chương 2

Buổi trưa mùa hè nắng muồn cháy đa, đường xá chảy nhựa
Doanh đi trên con đường toàn những cửa tiệm bán phong-linh.
Một cơn gió đưa lại, tiếng leng keng đồng loạt vang lên thật đều
và thanh. Nàng ngược lên, những cái phong linh bằng đồng có
hình hoa sen, gồm nhiều thanh đồng chung quanh đang đong đưa
trên đầu Tiếng kêu vẫn tiếp tục vang lên nghe thật thanh thoát,
tuyệt vời nhưng giọng của một cô gái đang tỏ Tâm hồn Doanh
cảm thấy nhẹ hẫng đi và vui nhiều nàng bước vào một tiệm có bà
chủ ùn tét:

- Bà làm ơn cho tôi xem cái phong linh này

Bà chủ lấy phong linh đưa cho Doanh. Nàng cầm sợi dây treo lúc
lắc, tiếng leng keng phát ra Nàng thích thú mỉm cười Bỗng sau
lưng có tiếng hỏi của người con trai:

- Xin lỗi, cái này là cái gì vậy cô

Nàng quay lại, bắt gặp cặp mắt sáng đầy vui mừng của một

chàng thanh niên cao gầy độ hai mươi lăm tuổi gương mặt hầy còn sữa Chàng ta mở to mắt nhìn phong linh trong tay nàng như xem một vật lạ chưa từng thấy Doanh phân vân:

- ông hỏi tôi à?

- Vâng.

Doanh thấy lạ, ở đâu mà tự nhiên xuất hiện cái thằng cù lần này

- Cái này là phong linh còn gọi là chuông gió, bộ ông chưa thấy bao giờ sao

Chàng ta lại hỏi:

- Cái này dùng làm gì vậy

- Chẳng làm gì hết, dùng treo trước cửa để gió thổi nó kêu cho vui thôi

Chàng ta trở mắt:

- Ô, có thể cho tôi mượn xem được không? Nàng vénh mày, đưa phong linh cho chàng. Chàng ta xem xét thật thích thu, không ngớt lắc và lắng nghe tiếng leng keng. Chàng lại hỏi:

- Người Trung Hoa thật đầy nghệ thuật tính phải không cổ

Doanh không hiểu:

- ông không phải người Trung Hoa sao

Chàng hất hàm:

- Ai bảo tôi không phải người Trung Hoa

Nàng tủm tỉm cười Về mặt ấy của chàng làm sao người ta không cười được.

- Ô, thế mà tôi cứ ngỡ là ông không phải người Trung Hoa!

Nàng cười tộ Chàng bắt chước cười theo

- Tôi là Hoa Kiều sinh trưởng tại Mỹ, mới đến Đài Loan hôm qua

Một tên Mỹ con gốc Trung Hoa hèn chi ngớ ngẩn đến thế! Nàng lấy lại phong linh và gọi bà chủ tính tiền:

- Cái này giá bao nhiêu

Chàng đến bên nàng cười:

- Tôi muốn hân hạnh được tặng cô c'ai phong linh này vì cô là người con gái đầu tiên tôi quen ở Đài Bắc.

- ông thật lộ liễu quá. Căn cứ vào đâu mà ông bảo là đã quen tôi
Có lẽ đây là thói quen của những người con trai Mỹ, đi đâu quen đó, đi đâu tặng quà đó...

Nàng bắt đầu hù cái ông nhà quê kiêu ngoại quốc này:

- Người con gái Trung Hoa không dễ như ông đã tưởng tức không bao giờ nhận quà của một người con trai mới vừa quen.

Chàng ngượng ngượng. Gương mặt trẻ nít đỏ gay

- Ô, thế à? Tôi không biết... Tôi thật không biết!

Doanh hơi hối hận trước lời nói mình. Một thằng con trai khờ sống xa quê hương mới về đến quê thì mình đã làm cho nó phải thất vọng như thế còn gì tàn nhẫn bằng. Bởi vậy, nàng liền điệu giọng.

- Nhưng thôi, tôi bằng lòng nhận món quà ấy cho ông.

- Thật sao Chàng vui hẳn lên như nàng vừa ban cho một ân huệ lớn lao đó.

- Cảm ơn cô nhiều lắm!

Nàng cười ngất. Chưa bao giờ thấy một người điên như vậy. Mua đồ tặng cho người ta mà còn cảm ơn rồi rít. Chàng cũng cười theo. Trả tiền xong, chàng đưa cho nàng một cái, còn một cái

- Cô có thể cho tôi biết tên được không?

Nàng cười:

- Biết làm gì?

Chàng nhún vai:

- Thôi được, hẹn gặp lại sau nhé cô Phong Linh. Dù sao đi nữa, tôi cũng mang ơn cô nhiều

Cô Phong Linh, gọi gì kỳ thấy mồ đi. Nàng lại muốn phát cười, không biết tại sao trưa nay lúc nào cũng muốn cười. Nàng không muốn cho cậu con trai sữa ấy biết tên và địa chỉ vì bọn thanh niên đã bu chung quanh khá nhiều. Nàng cầm cái chuông gió bước đến cửa

- Hẹn gặp lại

Nàng cười duyên lần cuối rồi đẩy cửa bước ra ngoài. Món quà phong linh là một việc nhỏ xảy ra như mọi việc khác đã xảy ra trong cuộc sống thường nhật của nàng. Bởi vậy, nàng đã quên đi rất nhanh. Nhưng rồi mỗi khi gió lướt qua khung cửa, tiếng leng keng của phong linh thanh thoát nhẹ nhàng làm nàng nhớ đến

gương mặt ngay thơ của người tặng. Tuy nhiên, chỉ một thoáng nhớ lại rồi trôi qua vì nàng còn bao nhiêu chuyện khác phải nhớ. Nhất là, với nàng một cô gái hai mươi tuổi, có sắc, lai học năm thứ ba đại học, hoạt bát thì lắm chuyện để nghĩ. Mùa hè qua nhanh như biến mất theo xác phượng trên các con đường nhỏ ngoại ô. Hôm nay là ngày khai trường, Doanh cầm quyển văn học sử tây phương đi học theo con đường giữa vườn hoa trong sân trường. Nàng đi rất nhanh vì cho rằng ngày đầu tiên của niên học không nên đến trễ. Đang lúc hối hả đi, bỗng có một bóng người ra cản đường và giọng nói mừng rỡ:

- Chà, không ngờ gặp cô Phong Linh ở đây

Nàng giật mình ngược lên bắt gặp gương mặt trẻ con đang cười hớn hở, mắt thật sáng. Tưởng ai, nào ngờ chàng thanh niên đã tặng cho nàng cái phong linh vào tháng trước. Nàng cười và nghĩ thầm: "Quả đất sao mà hẹp quá vậy, rốt cuộc cũng gặp lại cậu bé này." Nàng hỏi:

- ông ở đây làm gì thế? Chàng vỗ vỗ lên quyển sách đang cầm trong tay. Doanh liếc qua thấy quyển y hệt của mình. Chàng nhìn nàng hỏi:

- Tôi đang tìm người hỏi thăm phòng dạy văn học sử tây phương ở đâu. Trường này rộng khó tìm quá!

- Vậy ông là tân sinh viên sao

Chàng nhìn quyển sách trong tay nàng cười:

- Bộ cô cũng học văn học sử tây phương à?

Nàng làm ra vẻ ta đây:

- Đúng thế! Thôi ông hãy theo tôi Nghe nói năm nay vị giáo sư mới danh tiếng lắm đi nhanh kéo hết chỗ ngồi Chàng cúi theo nàng như một đứa bé theo chị Gương mặt vẫn giữ vẻ khờ khờ:

- Cái... cái phong linh đó tốt không?

Nàng hết nhin nổi:

- Dĩ nhiên là tốt rồi, chẳng bệnh tật gì hết.

Chàng hơi thẹn:

- Cái của tôi cũng chẳng bệnh tật gì hết.

Nàng cười lớn. Cái ông này thật không còn tả nổi Thấy nàng cười, chàng cũng cười khì. Chờ đến khi nàng hết cười Chàng mới hỏi:

- Thế này, chẳng lẽ tôi gọi cô là Phong Linh hoài sao Bây giờ, cô có thể cho biết tên chưa

- A, đâu được!

- Tại sao thế? Nàng chỉ nhe răng cười mà không nói Chọc một câu con trai khờ thì còn gì thích bằng. Chàng không hỏi nữa, chỉ chớp mắt, nhún vai làm ra vẻ khôi hài Cái điệu này làm nàng hết nhin cười nổi! Hai người đến giảng đường. Giảng đường có hai cửa trước và sau Đảo mắt một lượt, nàng biết phía trước hết chỗ ngồi nên liền vòng ra phía sau Một mặt nói với cậu "tân sinh viên khờ":

- Chúng mình phải ngồi ph'ia sau, ph'ia trước hết chỗ. Có lẽ bạn tôi đã giành một chỗ tội Nàng đi vào, quả nhiên có người bạn trai đã chiếm sẵn một chỗ đang ngoắc tay gọi Nàng đặc ý đi lại Từ năm thứ nhất, nàng đã được cái vinh dự là được bạn trai lo chiếm chỗ ngồi hộ mình vào mỗi buổi học. Nàng quay lại:

- Tôi có chỗ rồi, anh đi kiếm đi Nàng giật mình vì cậu "tân sinh viên khờ" đã biến đâu mất tiêu Chuông báo hiệu vào lớp. Giáo sư từ cửa trước ung dung bước vào Người bạn Tổng Trung Hiếu ngồi cạnh gọi nàng ngồi xuống. Vừa ngồi, nàng vừa phân vân trong lòng. Nhìn lên giảng đài, nàng bỗng há hốc miệng như người vừa bị điện giật. Vị giáo sư đứng trên bục gỗ không ai khác là cậu "tân sinh viên khờ"! Trung Nghiêu kể tai nàng nói nhỏ:

- Đây là giáo sư Ngụy Đức Khải, mời từ bên Mỹ về. ông ta còn trẻ thế nhưng không bỏ đâu, nghe nói đã dạy bên Mỹ ba năm rồi, danh tiếng như cồn đó.

Doanh ngồi một đống như tượng đá nhớ lại thái độ ta đây khi nãy thì càng thấy khó chịu trong lòng. Còn vị giáo sư trẻ đứng trên bục gỗ thật thân nhiên, vẻ mặt tươi vui nhìn khắp giảng đường. Bây giờ, trong ông ta chẳng còn chút khờ nào, ngược lại có sức thu hút và làm cho mọi người phải khâm phục. Không nói tiếng nào mà cả giảng đường im phăng phắc. ông liếc qua lại trên mặt nàng như muốn chọc ghẹo rồi mới lên tiếng.

- Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp các anh chị Thiết tưởng rằng tôi không đủ tư cách để dạy mà chỉ có tính cách chỉ lại những gì đã được học trong sách vở mà thôi Bởi vậy, tôi tha thiết mong mỗi các anh chị hãy cùng tôi thảo luận và nghiên cứu vấn đề cho được triệt thâu Chừng ấy, các anh chị sẽ thấy rằng đây là môn học khá thích thú.

Ngừng một lát, ông đảo mắt quanh giảng đường rồi tiếp:

- Trước khi vào bài tôi xin làm quen với các anh chị bằng cách điểm danh. Giáo sư Khải cầm quyển sổ điểm danh lên:

- Bởi vậy, khi tôi gọi đến tên người nào thì người ấy phải đáp nhé. Được không?

Cả giảng đường nhao nhao:

- Được! Chỉ có mình Doanh ngồi trầm mặt xuống. Nàng thấy ngượng vô cùng vì cái "khờ" của ông chỉ là đóng kịch - ông đóng kịch để chọc nàng. Hai mươi tuổi đầu, nàng chưa hề bị một thằng con trai nào chọc quê đến thế. Bây giờ, ông gọi đến tên nàng, nhìn nàng một cách chế diễu thì làm sao không tự ái, không tức muốn điên lên được! Doanh mím môi nhìn sang nơi khác, nhưng cặp mắt thật sâu, chứa đầy ngôn ngữ của ông vẫn không rời khỏi nàng! Bầu không khí suốt buổi học thật hấp dẫn và vui lạ thường. Nhờ sự vui tính, hoạt bát và khiêm nhượng, Đức Khải đã chinh phục được sinh viên thật dễ. Thế nên ngay từ lúc đầu, thầy và trò đã tạo được thân mật ngay Sau tiếng chuông tan học, một

số sinh viên bu lại để hỏi Khải nhiều vấn đề. Doanh lui thủ đi ra, vẻ mặt buồn như rệp. Nàng đi đến cuối vườn hoa của trường, Nghiêu vội vàng đuổi theo, bô bô cái miệng:

- Thật tiếng đồn chẳng sai! Giáo sư Khải giảng bài hay hết chỗ chê được. Có một vị giáo sư như thế còn gì đã cho bằng!

Doanh quay lại gắt:

- Anh làm người ta bực muốn độn thổ!

Nghiêu thấy mình bị quê, gãi gãi cái đầu:

- Thật hôm nay xấu ngày quá! Có lẽ sáng ra gặp đàn bà nên mới xui thế này!

Đức Khải trở thành vị giáo sư sáng giá nhất của trường. Đến giờ học của ông, không còn một chỗ trống. Những lúc nghỉ học, căn phòng nội trú của ông lúc nào cũng chật cả sinh viên đến thăm, bàn luận về các vấn đề triết lý, văn học nghệ thuật, nhân sinh quan và ngay cả những chuyện tình éo le, vụn vặt của họ. Vì thế, sinh viên và ông đã trở thành bạn bè thân thiết. Ngay cả các cô cũng không ngớt xì xầm to nhỏ:

- Nghe nói bà xã tương lai ông ta là người Mèo đấy!

- ông ta là con một nên bố mẹ cưng lắm, thúc về lấy vợ đó.

- ông dạy ở đây một năm thì phải về Mèo để làm đám "rước bà xã".

- ông là một thiên tài! Mười chín tuổi đã tốt nghiệp đại học, hai mươi hai tuổi đã đậu thạc sĩ, giỏi quá cỡ mà!

Sự bàn tán về ông không bao giờ dứt. Có một người duy nhất chưa bao giờ tham gia vào việc ấy là Doanh Doanh. Nàng không thèm đến Khải, dù một lần đến trước cửa phòng đi nữa. Nghiêu thì lúc nào cũng theo bên nàng tán tụng cái tài của vị giáo sư trẻ:

- Tôi không hiểu Doanh chê giáo sư Khải ở chỗ nào nữa! Ở cái xứ Đài Bắc này thấp đuốc tìm cũng không có được mấy lăm người như ông ta, thật trời mới biết!

Nàng nguýt dài và hừ một tiếng, quay mặt đi nơi khác. Nghiêu lại một phen đuổi theo và năn nỉ:

- Thôi mà đừng giận chớ. Ai nói gì đâu mà làm vậy. Cầu ông ta rớt quách xuống địa ngục cho rồi.

Nàng đứng lại lườm chàng:

- Chuyện gì mà phải trù ẻo người ta xuống địa ngục? Anh là người mới đáng xuống địa ngục chứ ai.

QUYNH DAO

Một chút hương tình yêu

Chương 3

Nghiêu quê một cục đứng sờ cái đầu:

- Ai mà hiểu nổi lòng dạ của con gái hỡi trời!

Hôm ấy nhà trường tổ chức văn nghệ Họ chọn vở kịch bằng anh ngữ của Shakespear với tựa đề Roméo và Juliette Doanh là hoa khôi trung tâm ngôn ngữ nên đóng vai Juliette Đức Khải mời làm đạo diễn. Trong lúc tập dợt, Khải tận tình sửa lại từng cử chỉ cho nàng. Nhiều lúc tập đến tối, Khải phải bỏ tiền ra khao cả ban kịch đi ăn. Suốt thời gian đó, Doanh luôn luôn lạnh nhạt với Khải Khải không thèm để ý đến thái độ ấy và phớt tình mọi việc, lúc nào cũng tươi vui một cách thật tự nhiên. Doanh biết Khải là người đàn ông không háo sắc như muôn ngàn người khác. Lần trình diễn này thành công quá sức tưởng tượng của mọi người Doanh đóng vai Juliette rất đẹp, si tình, sống động và tế nhị thật dễ thương vô cùng. Màn kịch vừa kết thúc tiếng vỗ tay muôn vỗ cả hội trường. Doanh vào phòng hóa trang thay đồ rồi đến trước

bàn phần ngắm nghía Ngay lúc đó, Nghiêu dẫn một số bạn đi vào la ồm tỏi:

- Người đẹp Juliette, mau cùng chúng tôi đi làm một châu bò vò viên để mừng sự thành công vĩ đại hôm nay Địa điểm quán Tứ Xuyên. Nàng nhìn vào đám người không có Đức Khải, một người bạn lại lên tiếng:

- Lẽ ra chúng tôi mời giáo sư Khải cùng đi cho vui Nào ngờ vừa tan thì ông ta bí mật chuồn đâu mất tiêu kiếm chẳng ra Bỗng nhiên nàng cảm thấy buồn vô cùng. Suốt đêm ấy nét mặt đầu đầu, không nói một tiếng, uống rượu thật nhiều Thấy vậy, bạn bè lại chế diễu:

- Doanh vẫn còn sống mãi trong cái tâm trạng của Juliette, hèn chi đóng hay đến thế.

Nàng uống đến nổi say gà gật. Về đến nhà mưa ra tới mặt xanh mặt vàng nên nằm bẹp cho đến sáng hôm sau vẫn không đi học nổi Một mình trong phòng, nàng nghe tiếng leng keng của phong linh ngoài cửa Nàng trèm mền kín đầu - Leng Keng! Leng Keng! Tiếng thanh thoát nhẹ nhàng như lời ca đang ngân nga cùng tiếng nhạc. Nàng cắn môi thật chặt rồi khóc ngất. Mãi cho đến lúc trời nhá nhem tối, mẹ nàng đẩy cửa bước vào:

- Có một cậu nào đang đứng ngoài, chắc là bạn học của con muốn gặp con đó.

Nàng thâm đoán:

- Thì thằng Nghiêu chứ còn ai khác! Nàng phát cáu:

- Mẹ ra bảo với nó con bệnh không tiếp được, về đi! Mẹ nàng đi ra, một lát sau đưa cho nàng tờ giấy nhỏ, xếp thật ngay. Mở ra xem, nét chữ viết thật rõ ràng và đẹp: Tôi có một cái phong linh thật đẹp. Leng keng! Leng keng! Leng keng! Leng Keng! Nó ngân nga tiếng khóc lòng tôi Yêu cho lắm để chất sầu thành khối Leng Keng! Leng Keng! Leng Keng! Leng Keng!

Nàng nhảy nhanh xuống giường, thở gấp rút:

- Người ấy đâu rồi

- Đi rồi! Cầm tờ giấy chạy thẳng ra cửa, chỉ còn vũng đất nhỏ quen thuộc dưới chân chờ nàng người khách đã biến mất! nàng trở về phòng ngồi thở dốc, mở tờ giấy ra đọc đi đọc lại nhiều lần. Tiếng phong linh như cứ vang vọng mãi bên nàng. Nàng ngồi sững một lúc thật lâu rồi đứng dậy, thay bộ đồ màu đỏ, chải lại mái tóc thật sơ sài. Nhìn vào gương trong nàng xanh xao, tiêu tụy khác hẳn. Cặp mắt như bùng cháy ngọn lửa tình yêu một cách điên cuồng. Ra đến cửa, mẹ nàng đuổi theo:

- Con như đang sốt mà đi đâu gió máy vậy

- Con đang sốt thật, toàn thân nóng như lửa đốt nhưng phải ra ngoài ngay bây giờ mới được. Nàng hắt hơi mấy cái gió mát buổi chiều không làm con sốt trong nàng hạ xuống mà còn muốn nóng thêm. Nóng như muốn đốt cháy lòng nàng, cháy từng mạch máu. Tay vẫn cầm tờ giấy, đi thật nhanh tựa hồ có ai đang đuổi

sau lưng. Nàng dừng lại trước cửa phòng Đức Khải, cánh cửa thật quen thuộc mà nàng đã từng qua lại bao lần, nhưng chưa bao giờ vào. Nàng mạnh dạn gõ cửa, bên trong có ai cũng mặc. Cánh cửa mở ra, Đức Khải mừng rỡ nhìn nàng. Nàng chạy đại vào như đầu máy xe lửa đang lao vào hầm. Rất may là trong phòng không một ai. Cánh cửa vừa khép, nàng hung hăng đưa tờ giấy trước mặt Khải:

- Hừ, cái này thấy viết chữ ai! Thầy mang lại đây sao

Khải lặng yên nhìn nàng, ánh mắt thật thâm trầm khó hiểu. Thái độ ấy làm nàng điên tiết hơn, vứt tờ giấy lên người Khải, lớn tiếng:

- Tôi cho thầy biết thầy không có tư cách nào viết giấy này đến tôi hết cả. Dù thầy là một giáo sư trẻ, nổi tiếng đi nữa cũng mặc. Chuyện nổi tiếng của thầy chẳng liên hệ gì đến tôi, đừng tưởng thế là để chinh phục tôi lắm sao Xí, sức mấy, còn lâu à! Thú thật với thầy, trên đời này ai ghét tôi bao nhiêu thì tôi ghét thầy bấy nhiêu. Ghét cái tính kiêu ngạo, lòng tự tôn và thái độ thờ ơ, lãnh đạm của thầy. Thầy tưởng rằng đa số sinh viên mến chuộng thầy thì tôi cũng phải ở trong số đó sao. Cái nổi suy diễn ấy của thầy quá ư nông cạn. Thầy đã lầm, lầm to rồi! Tôi không cần nói nhiều, chỉ một lời duy nhất là "ghét thầy". Thầy hãy cất lá thư lố bịch ấy đi, mong thầy đừng đeo đuổi tôi nữa.

Nàng nói một hơi như học trò tiểu học trả bài thuộc lòng cho

thầy Nàng ném cặp mắt rực lửa lên mặt Khải rồi ngoe ngoét đi ra. Chàng vội cản lại và nhìn đăm đăm không nói ánh mắt chàng như một sức thôi miên mãnh liệt làm nàng trở thành bất động. Cặp mắt ướt nháy lia như trời chớp lạch. Bây giờ, nàng cảm thấy mình nhỏ bé, yếu ớt như làn khói, như đám sương mờ! Cứ thế khá lâu, Khải mới lên tiếng:

- Em còn gì để nói nữa không? Nàng lắp bắp:

- Còn... còn nữa... Nàng lùi dần ra sau, giọng thật yếu như đã kiệt sức:

- Em.. em muốn nói... nói với anh. Em... Nhưng "em" và "muốn nói" chưa dứt thì Khải đã hôn lên môi nàng thật mạnh. Chàng siết chặt nàng vào lòng. Một cảm giác ấm áp và mê mẩn khó tả chạy dọc xuống xương sống rồi lan khắp người nàng. Mắt nàng nhắm nghiền, hai tay bả vào cổ chàng như sợ chàng trốn chạy. Tiếng thút thít khóc nghe thật dễ thương. Nàng khóc vì sự ấm ức lâu ngày trong lòng không nói được, vì làm một lễ hành nhiều ngày trên sa mạc nay mới gặp cỏ xanh và nước. Chàng hôn thật vội vã lên môi, mắt mũi cổ và gáy của nàng. Sự vội vã tưởng chừng có kẻ cướp đang chực sẵn sau lưng. Chàng thì thì:

- Em có biết anh yêu em đến mức nào không?

Nàng chỉ sụt sùi khóc. Tiếng khóc mỗi lúc một xa vắng, mơ hồ như tiếng phong linh đang đồng vọng.

Trời cuối thu khá lạnh. ánh nắng nhạt không đủ sức烘 ấm hai

mái đầu xanh trên khoang thuyền nhỏ. Con thuyền nhẹ trên dòng nước lặng như tờ. Doanh nhướng mắt nhìn Khải mỉm cười:

- Nói thật cho em nghe nhé, chịu hôn?

- Thật c'ai gì mới được? Em hỏi vậy cũng bắt phải chịu sao

- Anh này, em hỏi vậy bao giờ đâu! Thế này nè, anh bắt đầu yêu em từ bao giờ?

Chàng liếc yêu nàng và nghĩ thầm: "Cặp mắt đẹp thế ấy đã hút hồn mình từ hôm ở quán bán phong linh chứ còn bao giờ nữa!"

Chàng trả lời âm ớ:

- Ai mà biết! Nhưng có lẽ yêu em từ buổi trưa đầu tiên ấy Nàng làm nũng:

- Thế sao sau này anh cứ trêu em hoài, lơ là với em, làm em đau khổ. Chính anh cũng biết em đã... ô! Nàng cắn răng lườm yêu:

- Hề nghĩ đến là em hận anh!

Chàng nhìn nàng rồi nhìn xuống dòng nước. Má chàng bắt đầu đỏ ửng, vì thẹn. Chàng đáp thật nhỏ như sợ gió thu đi mách với người khác:

- Em đã lầm rồi! Anh có bao giờ trêu em và làm em đau khổ đâu. Mục đích của anh là trốn chạy em, để thoát khỏi sự chinh phục của em. Nào ngờ, cuối cùng anh vẫn là kẻ bất lực, đành đầu hàng em vô điều kiện.

- Gớm, tại sao lại trốn em, không yêu em? Tại sao và tại sao

Chàng nhìn xuống nước ngập ngừng:

- Ô, anh chẳng biết... chẳng biết sao nữa Anh nghĩ... anh nghĩ...

Câu hỏi từ lâu âm ức trong lòng nàng nay được dịp bộc lộ:

- Chỉ vì sợ bà xã tương lai bên Mỹ chứ gì? Phải không nói đi!

Chàng ngược lên hỏi lại:

- Em nói gì anh chẳng hiểu

Nàng cắn răng:

- Em muốn nói con nhỏ bên Mỹ đang chờ anh về đó. Hiểu chưa

Chàng vẫn thản nhiên:

- Em nghe được ở đâu vậy Chàng nhìn nàng. Nụ cười thờ ơ không mấy quan tâm câu hỏi đã làm nàng phát cáu:

- Xí, anh còn đóng kịch nữa làm gì. Bộ em không biết hả Mọi người đều biết anh sắp lấy vợ Mỹ. Con nhỏ đó người á Nhĩ Lan hay Tô Cách Lan gì đó. Làm bộ giấu hoài!

Chàng nói thật tỉnh:

- Sai hết ráo! Cô ta người mọi đa đỏ.

Nàng nhìn chàng không chớp:

-Anh nói thật đấy sao

Chàng vẫn chậm rãi:

- Dĩ nhiên là giả, chỉ có người ngốc mới tin rằng anh có vợ đa đỏ. Nhất là tìm nơi em không thấy mang dấu hiệu mọi đa đỏ tí nào

Nàng béo chàng thật mạnh:

- Cái anh này khỉ thật! Em không giỡn đâu ghen.

Nàng vẫn chưa chịu thua, tạt nước lên người Khải Chàng bỏ mái chèo xuống, giơ hai tay lên cao muốn chụp bắt lấy nàng:

- Em khi chứ còn ai khi nữa Hôm nay mà em trở về không đầy một bụng nước thì thôi đấy

Nàng vừa cười, vừa tránh, vừa la hoảng lên:

- ê, ê thôi mà chịu thua Anh ơi đừng đùa nữa lật thuyền không biết bơi đó nha, bắt đền cho coi!

Chàng nắm được tay nàng làm như muốn quăng xuống nước:

- Em còn khi nữa hết?

- Hết rồi! Em đã nói hết rồi mà.

Bốn mắt lại nhìn nhau ánh mắt thật sâu thẳm như chứa cả linh hồn của họ Chàng đặt má vào lòng bàn tay mềm mại của nàng rồi hôn lên thật nhẹ:

- Anh yêu em quá!

Nàng rút tay về. Mắt chơm chớp, cười duyên. Giọng nũng nịu:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em!

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng. Tay cầm mái chèo mà quên vẩy nước. Con thuyền mặc cho gió chậm chậm trôi

- Anh chẳng có người vợ tương lai nào bên Mỹ cả. Người ta có ác ý với anh nên đồn vậy đó. Anh chỉ có một người duy nhất ở Đài Loan mà thôi

Nàng không chận đầu được chàng:

- Thế sao

- Đúng thế! Người ấy chính là em.

Nàng hơi xúc động, cúi mặt xuống:

- Anh đang cầu hôn em phải không?

- Em của anh thông minh lắm. Có bằng lòng không nào

Nàng ngược lên nhìn chàng. Lòng vui hân lên, nhưng lại giả vờ:

- Điều ấy không phải bây giờ, hãy còn quá sớm sao anh? Em chưa tốt nghiệp đại học cơ mà?

- Một năm nữa có bao lâu. Chúng mình làm lễ đính hôn rồi sang năm cưới cũng chẳng muộn. Anh xin nhà trường tiếp tục dạy thêm ở đây để chờ em.

Nàng nhìn xuống nước, lấy ngón tay quây xuống nước không chủ đích:

- Anh muốn suốt đời làm cái nghề nạo phổi ấy sao

Chàng cười, chìm đắm trong sự vui mừng:

- Vâng, anh rất thích cái nghề này vì anh thích làm bạn với tuổi trẻ và sách vở. Em làm vợ anh, bạn học của em phải gọi là cô giáo có vui không? Anh không giàu lắm, nhưng cũng đủ tạo cho em một ngôi nhà nhỏ, một thế giới tình yêu của chúng mình. Thế giới ấy phải đầy hương thơm và mật ngọt. Hãy tin anh nghe em. Má nàng lại đỏ hồng. Niềm vui sừng lắn then thùng tràn đầy trên mặt. Thấy nàng im lặng, chàng lo lắng:

- Hay là em chê anh? Anh là người đủ sức đem em đến hạnh phúc. Chính vì lý do này mà anh phải trốn tránh em. Em hiểu

chưa

- Em không hiểu anh muốn nói gì!

- Anh muốn nói rằng em quá đẹp, thông minh, đầy cao vọng.

Nhiều người đeo đuổi em. Anh là người không xứng đáng để được em yêu...

Nàng vội vàng phản đối:

- Anh chỉ tỏ nói bậy, khinh em, xem em là hạng người chỉ biết c'o tiền tài vật chất.

Nàng ngồi ngay người, nói thật lớn:

- Từ nay em sẽ hoàn toàn thuộc về anh. Anh có dắt em lên núi tìm cộp hay xuống địa ngục đi nữa em cũng sẵn sàng theo anh, không bao giờ rời anh.

Mắt chàng s'ang hấn lên. Hai tay nắm chặt tay nàng. Hơi thở gấp rút:

- Thật thế sao em? Em đã hứa với anh rồi đấy chứ. Em có sợ sau này sẽ hối hận không?

Nàng đáp nhanh:

- Sao không thật. Em đùa với anh làm gì chuyện tình yêu chúng mình.

Hai bàn tay xòe ra rồi nắm lại nhau. Chàng hôn lên tay nàng thật lâu. Thành linh nàng thất sắc hét lên thật to. Chàng ngược đầu lên thì chiếc thuyền đang trôi đến gần vùng nước xoáy mạnh. Chàng liền cầm mái chèo đưa con thuyền đến chỗ an toàn. Thoát được

nạn, hai người thở phào nhìn nhau cười

- Nếu anh có đưa em đến chỗ nước xoáy, em vẫn tươi cười theo anh.

Chàng mát ruột:

- Tội gì chúng mình phải chết hả em? Mình còn trẻ, đang yêu, hãy tạo cho tình yêu ấy như một chiếc thuyền chứa đầy thơ mới phải chứ.

Họ lẳng lẳng nhìn nhau ánh mắt có muôn ngàn câu nói chưa muốn thốt. Chàng tiếp tục chèo Nàng ngả người ra sau, hai tay chống khoang thuyền, ngửa mặt nhìn trời Bầu trời bao la và trong suốt không tí mây Nàng như mơ màng, một giấc mơ tuyệt đẹp.

Nhưng rồi, mây đen từ đâu ùn ùn kéo đến, che rợp cả vòm trời!

Nhờ vở kịch Roméo và Juliette, Doanh đã nổi tiếng như cồn. Từ phạm vi học đường cho tới ngoài xã hội đa số đều biết nàng đẹp, đóng kịch hay Nam sinh viên thì đổ xô đến làm quen với nàng.

Ra ngoài đường, trai tơ theo đuổi Thế nên, một hôm đẹp trời, nàng đã nói với người yêu: - Mọi người khuyến khích em dự giải thi hoa hậu, theo anh nghĩ thế nào Chàng âu yếm bảo:

- Việc ấy anh thiết tưởng rằng không cần hỏi đến anh. Em hãy tự quyết định lấy

- Nhưng, anh có phản đối việc làm của em không?

QUỲNH DAO

Một chút hương tình yêu

Chương 4

Chàng nhoẻn cười:

- Anh không phản đối cũng không tán thành. Em muốn thì cứ làm. Tuy nhiên, em nên nhớ rằng thi hoa hậu thì thi về sắc đẹp, tức cái đẹp bên ngoài mà trời đã ban cho mỗi một người. Nếu được, em nên cảm ơn đấng tạo hóa. Bằng ngược lại thì cũng chẳng nên buồn. Bởi vậy, nếu được hay không chẳng quan trọng gì, điều quan trọng là giữ cho con tim trong sạch.

- Giáo sư có khác! Em mới hỏi tí xiu mà anh làm một hơi như giảng bài luận lý hay đạo đức không bằng!

Doanh đang đứng trong phòng Đức Khải. Nàng đến trước gương ngắm nghía một lúc rồi đắc chí cười:

- Anh ơi, thế nào em cũng được. Anh cứ tin em đi.

Cuộc thi hoa hậu bắt đầu hoạt động từ đó. Nàng không thể ngờ lại có nhiều người tận tình giúp đỡ như vậy. Suốt ngày bận rộn lắm chuyện, nào đi may đồ, thử đồ, học trang điểm, lo tiếp ký giả

và dự những buổi tiệc thật lớn. Tất cả thì giờ nàng dồn cho việc tranh chức hoa hậu, ngay cả việc học cũng phải bỏ. Riêng Khải hết sức thờ ơ với việc này. Chàng không hề lo vận động, không có một ý kiến và một lời khen tặng. Chàng tự cảm thấy việc làm mình đi ngược lại nguyện vọng của nàng nên đành bí mật rút lui, suốt ngày ở trong căn phòng nhỏ của mình, không muốn giao thiệp với một ai. Nhiều lúc nàng đột ngột đến thăm chàng và an ủi

- Đừng buồn và trách em nghe anh. Chờ ít hôm xong vụ này. Chúng mình sẽ gặp lại nhiều hơn. Em không còn xa anh nữa đâu. Chàng chỉ lắc đầu cười miễn cưỡng. Nàng đoán biết người yêu đang buồn nên liền bá vào cổ, hôn lấy hôn để lên môi, má, trán... rồi vỗ về như đứa trẻ.

- Mấy hôm nay anh làm gì, kể em nghe đi anh. Đừng buồn nữa nghe anh.

Chàng lạnh nhạt đáp:

- Chỉ ngồi một chỗ nghe tiếng leng keng của phong linh!... Tiếng phong linh! âm thanh ấy nhắc nhở nàng nhớ đến bao thơ mộng của những ngày đã yêu nên càng thương chàng nhiều hơn.

Nhưng rồi, tình thương ấy đã bị bao nhiêu bận rộn làm mờ dần và lãng quên trong ký ức nàng. Vì thế, tiếng phong linh có réo bên tai đi nữa cũng chẳng nghe thấy được gì. Cuộc tuyển hoa hậu bắt đầu. Từ sơ khởi đến bán kết, nàng đều chiếm số điểm cao

nhất. Cứ mỗi lần tuyên bố kết quả là mỗi lần nàng nhận được muôn ngàn tiếng vỗ tay hoan hô và thêm vô số người ái mộ sùng bái. Đi vào chung kết, nàng được giải nhất. Còn gì cảm động sung sướng bằng lúc vị chủ tịch cuộc thi đội lên đầu nàng cái vương miện thật đẹp, tiếng vỗ tay muốn điếc cả tai. Như thế nàng đã đạt được thành công vẻ vang nhất trong đời. Nàng không còn bước được, đứng chết lặng mỉm cười nghe tiếng vỗ tay không dứt. Tiếng vỗ tay cứ vang mãi trong hồn, xua đuổi hết tiếng leng keng của phong linh. Để mừng sự thành công đó, nàng tổ chức một buổi tiệc vô cùng long trọng. Đức Khải có đến dự, nhưng âm thầm ra về rất sớm. Nàng hay được, đến trách chàng ra vẻ kiêu hãnh. Chàng chỉ ôn tồn bảo:

- Đừng trách anh nhé em. Bầu không khí này chỉ làm cho anh thêm chóng mặt!

- Sao anh nói vậy. Chẳng lẽ suốt đời chỉ thu mình trong cái "tôi" tí xiu như vỏ hến đó sao.

Chàng cười gượng:

- Rất có thể như vậy. Anh không muốn gì hơn ngoài cái "thế giới nhỏ hẹp riêng anh".

- Ở đời sống cho chính mình trước đã, đừng sống vì kẻ khác.

Sống vì kẻ khác chỉ là hành động đóng kịch trước thiên hạ mà thôi.

Nàng nguýt dài:

- Cả một đời người chỉ cô đọng trong cái vỏ hén thì thật là phí. Chàng không nói nữa, chỉ ngược mặt nhìn phong linh treo trước cửa Ngọn gió đầu xuân thật nhẹ, đủ làm cho nó vang lên những âm điệu mơ hồ và buồn. Chàng nở nụ cười kín đáo Nàng bỗng giựt mình vì linh tính như có gì không tốt sắp xảy ra giữa hai người nên liền ôm cổ chàng hôn đắm đuối:

- Tha lỗi cho em nghe anh. Em đã nói những gì mà chính mình cũng không hiểu nổi thật bậy ghê đi Em chỉ là con bé nói nhảm đáng trách.

Chàng ôm nàng thật chặt và hôn rồi rít. Nước mắt rung rung:

- Cung của anh nhớ đấy nhé. Anh yêu em không phải vì cái đẹp bên ngoài mà nhất là linh hồn trong trắng của em. Chung quanh em bây giờ có vô số người đeo đuổi, kkhông hiểu họ yêu em về yếu tố nào

Nàng úp mặt vào ngực chàng để nghe rõ những gì bí mật của lòng chàng. Hai người im thin thít, chỉ còn nghe tiếng ngân nga của phong linh liên tiếp không ngừng. Thế rồi sau đó, nàng được đi dự giải hoa hậu quốc tế. Khi về nước, nàng thêm một thắng lợi lớn lao, danh nổi như cồn. Lớp áo sinh viên vô danh ngày nào trả lại trường cũ. Mấy chàng ký giả lúc nào cũng bám sát bên nàng. Tên nàng luôn luôn được đưa lên trang nhất với những cái tít giật gân tám cột. Đài truyền hình và các hãng film thi nhau đến mời nàng cộng tác. Thấy vậy, nàng bèn hỏi Đức Khải:

- Anh thử đoán xem, nếu em đi đóng film thì sẽ ra sao

Chàng cọc lốc:

- Sẽ trở thành một đại minh tinh.

- Nói thế có nghĩ anh tán thành cho em đóng film?

- Tán thành hay không có ảnh hưởng gì đến việc làm của em đâu

Không phải mọi việc em đã quyết định lấy rồi sao

Nàng cười thích chí:

- Anh của em nói đúng ghê đi Em mới ký hợp đồng ba năm với hãng film X. Anh thử đoán xem họ trả cho em bao nhiêu một cuốn?

- Anh nào biết. - 100.000 đồng đó.

- Chúng mình đã hứa hôn rồi Bởi vậy theo anh thì...

- Anh không thể chặn bước tiến của em được. Sự nghiệp tương lai của em mới bắt đầu lên thì anh lại đem chôn dưới nấm mộ hôn nhân ấy sao Anh không được quyền buộc em phải từ bỏ công việc hiện tại cũng như tương lai rực rỡ đó.

- Anh chưa nói gì cơ mà! Em muốn làm gì thì làm. Anh có quyền hành gì với em đâu

- Anh phải nhớ lời đó nhá. Em muốn đóng phim, muốn thành công, muốn nghe tiếng vỗ tay của muôn người, anh không được cản trở.

- Tiếng vỗ tay có thể làm cho em mãn nguyện không? Anh sợ rằng một ngày nào đó, khi nghe tiếng vỗ tay em chỉ thêm buồn.

Em là người đang đuổi bắt mà chẳng biết đuổi bắt cái gì!

- Anh chỉ biết ghen tương. Anh là người ích kỷ. Anh không muốn em hơn anh, không muốn quần chúng ái mộ và ca ngợi tài năng của em. Anh muốn em biến em thành vật sở hữu của riêng anh.

- Em nói đúng lắm. Tình yêu cũng có nghĩa là ích kỷ, không ích kỷ thì không gọi là yêu Bởi vậy, em không nên trách rằng tại sao anh ích kỷ vì trách như thế chính là em tự trách mình

- Trách mình tại sao lại yêu để lãnh sự ích kỷ đó. Chàng nhìn nàng chăm chăm.

Nàng nhìn lại:

- Nếu anh thật tình yêu em thì phải chờ ba năm nữa mới tính chuyện hôn nhân được.

Chàng ngờ vực:

- Anh chỉ sợ ba năm này rồi ba năm nữa Vì hết ba năm hợp đồng này, em lại ký thêm ba năm hợp đồng khác với giá 200.000 đồng thì ai mà biết! Chừng ấy, em sẽ bảo anh chờ 30 năm nữa chúng mình sẽ thành hôn.

- Giá như 30 năm thì anh tính sao Hôm qua, có một ông nợ hứa chờ em suốt đời nếu em chấp nhận.

Chàng đứng dậy, đến trước cửa sổ, lạnh nhạt đáp:

- Em đừng xem anh như những hạng người ấy Và lại, anh chưa bao giờ nói câu đó với em. Và, em cũng biết tính anh là không

bao giờ chịu sự chờ đợi như vậy, Em cứ đi đóng film đi, hứa hẹn với người ta đi Cả khối bọn đàn ông đang chờ em đó.

Nàng đỏ quau:

- Anh thật sự không chờ em phải không?
- Dĩ nhiên không chờ em với cái thời gian ấy
- Đồ khốn nạn! Anh là thằng hèn mọn!

Mặt nàng đỏ lên, quát tháo âm ỉ:

- Tình yêu của anh chỉ có ích kỷ, không có hy sinh. Đừng tưởng em bỏ, sức mấy mà cần đến anh. Mọi việc sẽ hậu xét. Em đi đây

Nàng vụt chạy ra khỏi phòng. Đóng sập cánh cửa Thế rồi từ đó, nàng bắt đầu sống dưới ánh điện màu và tiếng nhạc. Các tuần báo bà tạp chí thay phiên nhau đăng hình nàng lên bìa Nàng xuất hiện trên tivi, có mặt trong các buổi dạ tiệc lớn, các đêm đại nhạc hội Khắp nước ai cũng biết tên nàng. Chung quanh nàng không lúc nào vắng bóng bọn con trai Mái trường và bạn học trở thành xa lạ Cái tên Tống Trung Nghiêu đã xóa hẳn trong tâm trí nàng. Nàng bây giờ đắm mình trong cuộc sống bận rộn, màu sắc và âm thanh. Tiếng tăng bốc, tiếng van xin, tiếng cầu lụy đến nỗi nghe không hết. Đêm hôm ấy, sau khi đóng xong một cuốn film, trên đường về nhà tình cờ gặp Đức Khải Mặt chàng đỏ như gấc và nặc mùi rượu:

- Anh muốn nói với em một chuyện.

Nàng kinh ngạc:

- Anh uống rượu sao

Chàng đã say gà gât, nhưng hãy còn tỉnh táo:

- Vâng, anh say. Nhưng nhờ sự say ấy mà có can đảm để nói với em những gì không dám nói

Nàng cầu nhàu:

- Nói cái gì thì nói đại đi. Em còn hẹn với người ta đi ăn, trễ bây giờ.

- Em từ chối với họ nhé. Chúng mình đi dạo đêm nay

- Đâu được, làm như vậy họ giận em thì khổ!

Chàng thở ra, mặt nhăn nhó:

- Thôi được, đành chiều theo ý em. Anh nói với em không thì khác hơn là "yêu em vô cùng không thể xa em". Hãy từ bỏ tất cả để sống với anh, để chúng mình hưởng hạnh phúc nghe em!

Nàng lãnh đạm:

- Anh say rồi. Rượu nói chứ đâu phải anh nói

Chàng nắm tay nàng thật chặt:

- Lòng anh nói, nào phải anh nói. Nghe lời anh đi em. Trên đời này, không ai yêu em bằng anh, không ai hiểu em bằng anh. Anh xin em mà!

Nàng hình mũi:

- Thôi đi anh ơi, đừng khéo nịnh đầm. Còn khuya anh mới hiểu nổi em. Em không nghe lời anh và cũng không bao giờ lấy anh đâu mà ham.

Nàng liền thấy hối hận về những lời nói ấy. Người thanh niên trước mặt đã một thời cùng mình dệt mộng đẹp, chưa làm gì nên tội thì không nên tàn nhẫn như vậy. Nàng bèn dịu giọng:

- Em hơi nặng lời, xin lỗi anh nhé. Chắc anh cũng biết rằng hôm nay không còn là hôm qua thì Doanh Doanh này không phải cô bé sinh viên hay là Phong Linh thời ấy. Bởi vậy anh về lại bên Mỹ đi, tìm một người con gái khác thích hợp với anh hơn. Nhân sinh quan của chúng ta bây giờ đã hoàn toàn khác biệt. Anh đi đường anh, em đi đường em là tốt nhất, là tìm được hạnh phúc cho cả hai. Chàng không cầm được nước mắt:

- Người con gái thích hợp mà anh tìm chính là em, xin em đừng bỏ anh. Đời anh chưa bao giờ cúi mình xin xỏ một ai ngoài em. Bao nhiêu tự ái và lòng tự tôn của anh đều dẹp bỏ, miễn em bằng lòng lấy anh là được. Nếu em chấp nhận sự mong mỏi ấy thì em sẽ thấy cái "thế giới riêng anh" tuy nhỏ, nhưng rất ấm cúng và đầy hạnh phúc. Anh dám hứa với em rằng tổ ấm mà anh xây, chứa đầy mộng và thơ. Bằng lòng đi em, anh năn nỉ em mà!

Giọng chàng thật khẩn thiết. Cặp mắt đầy khát vọng và đau khổ. Doanh tuy xúc động, nhưng nhớ lại những dụng cụ, những đèn màu trong phòng quay film thì biết mình không thể nào từ bỏ để chấp nhận cuộc sống hiện tại với chàng được. Nàng không còn cách nào khác là dùng lời dịu ngọt với chàng:

- Đừng trách em nghe anh. Em không thể nào làm theo lời yêu

cầu của anh được.

- Em có còn nhớ mới hôm nào hứa rằng: "Anh có dắt em lên núi tìm cạp hay xuống địa ngục đi nữa, em cùng sẵn sàng theo anh, không bao giờ rời anh" không?

Nàng đau khổ:

- Vâng, em nhớ. Nhưng, ngày ấy còn thơ ngây, bị anh cám dỗ, chỉ biết yêu mà không hề suy nghĩ gì khác.

Mặt chàng biến sắc. Môi run run:

- Nói vậy có nghĩa là em phủ nhận luôn những tháng ngày yêu nhau của chúng mình.

Nàng găm mặt xuống đất:

- Xin anh đừng trách. Em hy vọng sẽ có người yêu thích hợp hơn em nhiều. Chàng trầm ngâm giây lâu. Hơi thở nặng nhọc:

- Vâng, anh hiểu tất cả rồi. Anh hứa không làm phiền em nữa. Anh phải tự trách mình vì không biết lượng sức, đi làm một việc đèo bồng để em hao hơi tổn tiếng như vậy. Kể từ nay, anh sẽ một mình nghe tiếng phong linh reo trong gió, còn em đi theo tiếng vỗ tay. Chẳng còn gì để nói. Và, có nói cũng không ích gì, chỉ đem buồn cho nhau. Bỗng nhiên chàng cười lên, cười sặc sụa như người điên đang lên cơn:

- Em có nghe gì không? Tiếng phong linh đang leng keng đó.

Tiếng reo thật rõ và nhịp nhàng!

Chàng đẩy nàng ra xa, ngược mặt lên trời:

- Ha ha! Ha ha! Ha ha!

Chàng quay mặt, lững thững bước đi. Chiếc bóng gầy guộc, trông thật cô đơn và buồn. Nàng đứng nhìn theo cho đến khi bóng ấy khuất hẳn trong sương mờ. Lần gặp hôm ấy cũng là lần cuối ít lâu sau, nàng được tin chàng về Mỹ và bất tin từ đó.

QUỲNH DAO

Một chút hương tình yêu

Chương 5

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới mà đã sáu năm rồi, sáu năm biết bao sự thay đổi! Doanh đã trở thành một đại minh tinh sống cuộc đời đế vương. Mọi người vỗ tay ca tụng nàng nồng nhiệt. Nàng không còn thiếu một món gì trên cõi đời này. Tuy nhiên cuộc sống vật chất không thể lấp hết lỗ hổng của lòng nàng được. Bởi vậy, càng ngày nàng càng cảm thấy buồn chán và cô đơn vô cùng, khao khát được nghe tiếng phong linh mới làm cho tâm hồn sống lại giây phút, mới đưa nàng vào giấc ngủ bớt kinh hoàng. Những tiếng vỗ tay và khen tặng của mọi người đã trở thành nhàm chán và lố bịch. Tất cả chỉ là giả tạo. Nàng lục lại chiếc gương cũ tìm được cái phong linh phai màu và đầy bụi đem treo trước cửa. Mỗi lần tiếng phong linh thanh thoát vang lên thì nàng sụt sùi khóc. Mỗi một âm vang như từng thanh đồng gõ nhịp vào tim nàng, làm cho con tim chết ấy vỡ ra không tài nào ráp lại được! Thế rồi, nàng tự sáng tác một bài hát mang tựa đề

"Phong Linh" mà bây giờ không còn nhớ rõ đã làm nên tự bao giờ. Nàng say mê hát nó, say mê đến nỗi không còn tả nổi! Nhờ bài hát ấy mà đêm nay nghe được tiếng nói người ấy

- Mơ hay tỉnh? Thật là một chuyện kỳ lạ hết tưởng tượng ra -

Đêm nay là đêm nào, câu chuyện sẽ đi về đâu

Một kết luận thật vui hay buồn? Nàng nhắm mắt lại, cố để cho dòng tư tưởng tự do chảy. Có tiếng gõ cửa rồi tiếng người vọng vào:

- Cô Doanh ơi, có người tìm nè. Nàng đứng phắt dậy, không kịp thay đồ vớ cái xắc tay vụt chạy khỏi phòng hóa trang.

- Trời, Doanh! nàng bàng hoàng, mở to mắt nhìn người đối diện, không mấy tin tưởng. Chàng ăn mặc thật chỉnh tề, trông bô trai vô cùng. Cặp mắt sáng chứa nhiều tình tự. Vẻ mặt vẫn ngây thơ không đổi mấy, chỉ khác ở đuôi mắt có vẻ già dặn hơn. Nàng cứ ngỡ mình đang đứng trước cửa tiệm bán phong linh hay vườn hoa đại học của sáu năm về trước. Chàng âu yếm nhìn nàng:

- Còn nhớ anh không?

Nụ cười xót xa nở trên môi nàng:

- Nhớ chứ! Cái cậu sinh viên tìm không ra phòng học ấy mà làm sao quên!

Chàng cười, nụ cười thật trẻ trung và chân tình khiến nàng cười theo. Chàng lại hỏi:

- Cái phong linh đó tốt không?

- Dĩ nhiên là tốt rồi, chẳng bệnh tật gì hết.

- Cái của anh cũng chẳng bệnh tật gì hết.

Hai người phì cười Bao kỷ niệm xưa bắt đầu sống lại Cảnh trước mặt nàng trở nên lơ mờ. Họ chậm rãi ra ngoài Đứng bên lề đường, chàng hỏi nhỏ:

- Mình đi đâu bây giờ hả em?

- Đến nhà em nhé?

- Không có gì phiền phức chứ?

- Anh khỏi lo Em có nhà riêng cơ mà!

Khải vẫy tay gọi taxi Khi ngồi vào xe, nàng hỏi:

- Anh đến Đài Loan bao lâu rồi

- Một tuần đúng. Đi xem hai film do em đóng, thấy em xuất hiện trên tivi mấy lần. Anh rất mừng cho sự thành công lớn lao ấy của em.

Nàng cười gượng. Bây giờ, nàng không muốn ai nhắc đến sự "thành công" ấy, nhất là Đức Khải Bởi vì mỗi lần nhắc đến như một lần đào sâu lỗ hổng trong lòng, khơi lên nỗi dằn vặt và đau khổ.

- Anh trở về dạy học sao

- Vâng, anh vẫn làm cái nghề nạo phổi ấy

Câu hỏi mà nàng ám ức trong lòng bây giờ mới thốt được:

- Anh lấy vợ chưa

- Có rồi, được hai con. Một trai, một gái

Nàng xuýt xoa:

- Mau quá nhỉ! - Lâu rồi, có lẽ em đã biết. - Vợ anh là người ngoại quốc?

Chàng tươi cười, vẻ mặt tràn đầy mãn nguyện:

- Em lầm rồi! Vợ anh không phải người ái Nhĩ Lan hay Tô Cách Lan, cũng chẳng mọi đa đo mà là người Trung Hoa, một người đàn bà tâm thường, nhưng dễ mến.

- Nếu em đoán không lầm thì anh chị lắm hạnh phúc?

Câu hỏi ấy làm nàng nghẹn ngào muốn khóc. Sự hạnh phúc đó lý ra nàng mới là người tận hưởng, nhưng đã bỏ, đi tìm những gì viễn mơ để ôm vào lòng con số không to tướng! Chàng thản nhiên tươi cười làm như không biết tới sự khổ tâm của nàng.

Nàng gương vui:

- Không cần hỏi em vẫn biết thế giới của riêng anh thật đẹp. Tổ ấm anh xây hạnh phúc vô cùng. Vợ anh...

- Vâng, vợ anh chính là anh. Thế giới riêng tư của vợ anh chính là của anh.

Nàng cảm thấy ghen tức:

- Cả thế giới nàng không đòi được anh!

- Thật thế sao em? Giá như mọi người con gái đều cho anh như vậy thì còn gì tốt bằng. Lắm kẻ lại ví anh không bằng một hạt cát mới khổ chứ!

Nàng mím chặt môi Mặt đỏ lên, con nào nghĩ thế thật là đồ

khùng!

- Đừng nhắc nữa anh. Vợ con anh có đến Đài Loan không?
- Không, tất cả đều ở bên đó. Anh về đây dạy một năm rồi trở lại Mỹ.

Nàng thở ra:

- Em muốn được biết họ lắm.

Chàng nói lãng chuyện khác:

- Thế còn em thì sao Chuyện tình có được như công thành danh toại không?

Nàng cười chua chát:

- Em chỉ có cô đơn từ ngày vắng anh!

Chàng đắm đắm nhìn nàng:

- Chung quanh em lắm người đeo đuổi mà còn than cô đơn nỗi gì?
- Chính vì quá nhiều ấy nên mới thấy lòng trống rỗng và cô đơn!

Chàng giật mình. Mắt sáng hẳn lên. Bốn mắt gặp nhau không chớp. Một luồng cảm thông bắt đầu chạy trong lòng mỗi người. Những gì mà lâu nay nàng mong mỏi tìm kiếm thì bây giờ đã đến. Nỗi vui mừng chan chứa làm nàng không còn cảm được nước mắt. Hai người xuống xe, đi vào nhà, căn nhà thật sang trọng. Người giúp việc bung lên ly trà nóng thật thơm. Đoang mỉm cười:

- Em biết anh thích uống trà. Đùng nước đi anh, chờ em thay đồ

chút nhé! Nàng vào trong một lát rồi quay ra Khái tròn xoe mắt nhìn nàng như nhìn một người xa lạ Với mái tóc xỏa dài, gương mặt không còn tí phần, nàng có một vẻ đẹp tự nhiên sâu sắc lạ thường. Nàng đã hoàn toàn trở về cái thời cắp sách với lớp áo trinh nguyên, không phấn son lòe loẹt. Tuy nhiên, nàng bây giờ trong có vẻ già dặn hơn trước. Chàng chỉ còn biết khen ngớ ngẩn:

- Em của anh càng đẹp hơn xưa và đã lớn hẳn rồi
- Em đã trả một giá rất đắt cho sự trưởng thành ấy!
- Nói thế có nghĩa là gì?
- Anh! Nàng chỉ thốt được một tiếng rồi nước mắt trào ra, không nói gì được nữa

Chàng đặt tay lên tay nàng, giọng run run đầy xúc động:

- Thế sao em?

Nàng lập tức đứng dậy đến trước cửa sổ. Một lần lần lần đánh mắt chàng, làm chàng đau khổ thì bây giờ không còn có quyền tái diễn nữa Phải để cho chàng hạnh phúc, không lo âu, bận rộn.

- Em đang đùa đấy anh, đừng tin mà làm.

Chàng đến bên nàng:

- Thế à? Em đùa thật sao Nếu anh đoán không lầm thì bao nhiêu năm nay, chắc chẳng bao giờ em nghĩ đến anh, dù một phút đi nữa Đúng thế không em?

Nàng ngược nhìn sao ngoài trời khẽ đáp:

- Em bận lắm, có lẽ anh đã biết.

Nàng gắng giả vờ để chàng tưởng thật mà quên mình đi:

- Em không rảnh được một phút mà còn nghĩ đến ai nữa. Lúc nào cũng lo đóng film trình diễn đại nhạc hội, trên tivi, hát thu băng. Một cơn gió đưa lại làm phong linh trước cửa kêu lên cắt đứt lời nàng. Đức Khải vui mừng ngược lên:

- Em mua cái phong linh mới à?

- Cũ đó, em nào có mua

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Phong linh cũ thật sao

- Dạ, cái anh đã tặng cho em đó. Mỗi ngày em lấy đầu bóng chùi một lần nên trông như mới

Chàng lặng lẽ nhìn nàng. Cái nhìn như trăm ngàn lời tha thiết đã làm nàng phải sợ Lùi ra sau mấy bước, nàng đưa tay lau nước mắt. Chàng bước đến gần, nắm tay nàng âu yếm:

- Em đã chùi nó mỗi ngày một lần nên trông như mới. Thật sao em?

Nước mắt nàng bây giờ đã chảy xuống má:

- Buông em ra! Em không có quyền chen vào phá hoại hạnh phúc gia đình anh. Em không có quyền....

Nàng sụt sùi khóc:

- Nhiều đêm em nằm mộng thấy gặp lại anh, em muốn nói với anh thật nhiều. Nhưng, nhưng mà... Chàng nâng cằm nàng lên,

ngắm thật lâu rồi nói:

- Nhưng mà... anh đâu có vợ!

Đôi mắt ngấn lệ của nàng mở to:

- Ô! - Anh không có vợ, cũng không con, không có gì hết.

Những lời anh đã nói khi nãy chỉ là bịa đặt vì sợ phải nhận thêm một lần đau khổ. Vết thương lòng sáu năm qua chưa lành, anh sợ nó lở thêm không có thuốc chữa. Nếu tối nay em không hát bài Phong Linh trên tivi thì anh không có can đảm đến tìm em. Em đã hiểu sự thật rồi chứ?

- Ô! Nàng ràn rụa nước mắt: - Thật sao anh?

- Thật mà. Anh đến tìm em với mục đích nói lại chuyện tình đã lỡ. Nàng nhìn chàng không nói. Nước mắt tha hồ chảy xuống má. Nụ cười nở trên môi nàng làm Đức Khải phải mê mết. Không chờ nàng lên tiếng, chàng hôn vội lên môi. Căn phòng thật im lặng, nghe rõ nhịp đập của hai con tim. Bên ngoài phong linh không ngừng vang lên tiếng leng keng nhẹ nhàng thanh thoát. Tiếng kêu như bản nhạc đang trôi lên giữa phút hội ngộ của hai người.

Hết